

[Knuud Østergaard.]

er valgt af hensyn til forsvaret, er det rimeligt at spørge, om det er forsvaret, der har opfordret ministeren til at fremsætte forslaget netop nu. Selvfølgelig forventer jeg ikke, at forsvarsministeren skal hænge en eller flere af sine embedsmænd ud, det må han naturligvis ikke, men efter loven er forsvarsrådet ministerens rådgiver, så derfor er det ikke ukorrekt at spørge, om forsvarsrådet, selvfølgelig ikke ud fra politiske, men ud fra forsvarrets interesser, har rådet ministeren til nu at fremsætte sit forslag.

Det turde fremgå, at af saglige grunde er mit parti uenig i udspillet og uenig i tidspunktet for udspillet, men også, og måske ikke mindst, af politiske grunde er vi uenige i såvel forslaget indhold som den fulgte fremgangsmåde. I tale og i skrift har vi givet vore råd og fremsat vore advarsler. Vi har gjort det i en ærlig stræben efter at gøre det, som efter vor opfattelse tjente forsvaret bedst, og som kunne opfylde vore forpligtelser fortsat som medlem af NATO-alliancen. Vi har gjort det for at manifestere, at vi tror på vort folks vilje til fortsat at ville leve i fred og yde de ofre, det kræver at være frygtfulde foruden.

Regeringen og forsvarsministeren kan da ikke være uvidende om, at dette forslag har skabt en dyb og en stærk uro i meget store dele af den danske befolkning. Det samme gælder hos vore allierede i syd, i nord og i vest, og er der noget at sige til, at man spørger, om det virkelig var nødvendigt? Man spørger også: hvordan virker det i forsvaret? Skaber det tro på fremtiden, tro på den politiske vilje og opbakning, som er nødvendig, hvis forsvaret skal virke og være andet end mænd og våben? Det gør det ikke. Det virker modsat. For godt et år siden behandlede vi her i folketinget, da socialdemokratiet var i opposition, dette partis forsvarsforslag. Alle folketingets øvrige partier gik ved denne lejlighed imod forslaget. Har det ikke påvirket socialdemokratiet og den socialdemokratiske regering? Tror man, at venstre, at det radikale venstre og det konservative folkeparti har skiftet standpunkt, fordi man har ombyttet regeringspladserne med oppositionsbænkene? Det tror jeg ikke, men jeg kan selvfølgelig kun svare for mit eget parti.

Forsvarsministeren siger i slutningen af

sin fremsættelse, at regeringen og han ønsker at nå frem til et resultat, der har tilslutning fra de fire partier, der stod bag 1960-ordningen. Den fremgangsmåde, man hidtil har fulgt, har ikke peget i den retning. Til trods for behandlingen i forfjor har man stædigt holdt fast ved sit oplæg, og man har ustandselig udtalt, at man nok kunne få et eller to af de nuværende oppositionspartier med på sine ideer. Man har så sandelig ikke stilet mod den brede opbakning, som man nu — ikke i handling, men i tale — giver udtryk for at man ønsker. Det nytter ikke, at ministeren vil sige, at der er sket ændringer fra det første til det nuværende forslag, for det er ændringer, der er så små og af en sådan art, at der stadig mangler grundlag for, at mit parti kan gå ind i seriøse forhandlinger.

Imidlertid mener jeg, at folketinget, at befolkningen og også regeringen har krav på at vide, hvor det konservative folkeparti står. Hvad vil vi? Hvordan kan man få os i tale? Når en ansvarlig minister i en fremsættelse i en for mit parti så afgørende og vigtig sag som forsvaret opfordrer til en bred opbakning og altså også opfordrer mit parti til at være med, ja, da er det naturligt, at vi siger til, hvor man kan finde os. Vi finder, at Danmarks forsvar må opfylde en række betingelser, hvis det inden for NATO-rammen skal kunne virke efter formålet: at bevare freden. Det må kunne give vore politiske og vore militære myndigheder et sådant varsel, at vi kan udvikle de kræfter, vi har til øjeblikkelig rådighed. De kræfter eller, om man vil, militærets styrke må være af en sådan størrelse og have et sådant beredskab, at de kan sikre vore reservers eller mobiliseringsstyrkers indgriben og modstand, indtil allierede styrker fra øvrige NATO-lande kommer os til hjælp. Vi ved, at der i dag er uddannet og trænet og indøvet og udpeget betydelige styrker til det formål. Vi ved, at skatteydere i andre lande betaler herfor, men vi tror også, at de kun fortsat vil gøre dette, hvis vi opfylder de forpligtelser, som er vore. Det er vor filosofi.

Jeg vil gerne betone, at filosofien er videre, at vi dermed er med til i Europa at opretholde en balance, som netop ikke betyder krig, men betyder bevarelse af freden. Det er det, den vesttyske forsvarsminister, Helmut Schmidt, kalder ligevægtens strategi,